

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 424/2017-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júna 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Michal Krutek, s. r. o., Hlavná 11, Trnava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Michal Krutek, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 87/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 1. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 15 Cb 87/2010 (ďalej len „napadnuté konanie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva:

„Navrhovateľ podal návrh na Okresný súd Trnava, dňa 03. 05. 2010, sp. zn. 15Cb/87/2010, v ktorom sa domáhal, aby súd uložil Odporcom v I. a II. rade spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu 8.758,20 € spolu s príslušenstvom z titulu neuhradenia kúpnej ceny za prevod obchodného podielu v spoločnosti [REDAKOVANÉ] a nahradiť trovy konania. Konanie na Okresnom súde prebiehalo od podania návrhu zo dňa 03. 05. 2010 do vynesenia rozsudku v prospech Navrhovateľa dňa 27. 11. 2013. Ešte pred vynesením rozsudku dňa 25. 06. 2013 Navrhovateľ podal na Okresný súd Trnava sťažnosť na postup súdu, nakoľko počas tejto doby bolo 18 pojednávaní odročených z dôvodov na strane odporcov alebo ich právneho zástupcu, pričom väčšina z dôvodov na odročenie pojednávaní nebola dôležitá, tak ako vyžaduje § 119 ods. 1 OSP.

Po vynesení rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 27. 11. 2013 sa Odporcovia v I. a II. rade odvolali dňa 15. 01. 2014, odvolanie bolo podané osobne dňa 23. 01. 2014. Krajský súd Trnava, v konaní vedenom pod sp. zn. 21 Cob/157/2014, napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava dňa potvrdil dňa 26. 05. 2015, pričom dňa 16. 06. 2015 sa rozsudok Okresného súdu Trnava stal právoplatným a dňa 20. 06. 2015 vykonateľným.

Odporcovia v I. a II. rade dňa 26. 06. 2015 podali na Okresný súd Trnava dovolanie zo dňa 24. 06. 2015 proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 26. 05. 2015 v spojitosti s rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 27. 11. 2013. Dňa 13. 06. 2016 bolo vydané uznesenie Najvyššieho súdu, ktorý dovolanie odmietol.

Dňa 26. 06. 2015 bola doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, v zmysle ktorej bolo dňa 06. 07. 2015 vydané poverenie a dňa 31. 07. 2015 boli súdu postúpené námietky povinného v I. rade proti upovedomeniu o začatí exekúcie.

Dňa 16. 12. 2015 bola podaná Okresnému súdu Trnava sťažnosť na prietahy v konaní vo veci exekučného vymáhania pohľadávky Navrhovateľa, nakoľko do uvedeného

dátumu nebolo rozhodnuté o námietkach proti exekúcii. Dňa 15. 01. 2016 sa predseda Okresného súdu Trnava vyjadril k sťažnosti, pričom ju považoval za nedôvodnú.

Dňa 19. 04. 2016 uznesením Okresný súd Trnava v právnej veci pod sp. zn. 52Er/992/2015 námietky povinného v rade I. proti exekúcii zamietol. Voči tomuto rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka Odporca v I. rade podal odvolanie. “

Sťažovateľ namieta, že „prieťahy spôsobené a spôsobované konaním Okresného súdom Trnava spôsobujú a znásobujú stav právnej neistoty, nechť k zákonom a rezignáciu brániť akokoľvek a kdekoľvek svoje práva. Konanie pred Okresným súdom Trnava, Krajským súdom Trnava, Najvyšším súdom a exekučné konanie trvajú spolu dokopy viac ako 8 rokov. Napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu stále neprišlo k celkovému úspešnému ukončeniu danej právnej veci, keďže v súčasnosti sa rozhoduje o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka. Neúmeraná dĺžka konania pred súdom má dopad najmä na navrhovateľovu psychickú stránku a absolútnu neistotu, nakoľko do dnešného dňa neprišlo k definitívnemu vyporiadaniu sa s Odporcami v rade I. a v rade II. “.

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„I. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava vo veci vedenej pod sp. zn. 15Cb/87/2010 porušené bolo.

II. Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 15Cb/87/2010 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

III. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- € (slovom: desaťtisíc eur), ktoré je Okresný súd Trnava povinný zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

IV. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby v sume (2x (253,94 + 8,58)) 525,04 € (slovom:

päťstodvadsaťpäť eur a štyri centy) na účet jeho právneho zástupcu advokáta JUDr. Michala Kruteka, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mal preskúmať

po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 214/2010).

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd vychádza zo svojej ustálenej rozhodovacej činnosti, podľa ktorej účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušovanie označeného práva ešte mohlo trvať (m. m. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02, IV. ÚS 258/2012). Ak v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pretože konanie o takej sťažnosti už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorú ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (m. m. Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

Ústavný súd taktiež už opakovane judikoval, že jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je v prípadoch, keď sa ňou namieta porušenie

základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (rovnako aj práva na prerokovanie veci v primeranej lehote), skutočnosť, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcejmu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 215/07, III. ÚS 305/07, I. ÚS 269/2012).

Okresný súd o žalobe sťažovateľa o zaplatenie 8 758,20 € konal pod sp. zn. 15 Cb 87/2010 a vo veci rozhodol rozsudkom z 27. novembra 2013 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorý žalovaní napadli odvolaním. Odvolací súd o odvolaní žalovaných rozhodol rozsudkom z 26. mája 2015 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 16. júna 2015.

Keďže sťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní, ktoré bolo pred doručením jeho sťažnosti (1. júla 2016) ústavnému súdu vo veci samej právoplatne skončené (16. júna 2015), je zrejmé, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti na ústavnom súde bola už jeho právna neistota odstránená a tvrdené porušovanie sťažovateľom označených práv už netrvalo.

Na uvedenom nič nemení ani dodatočná argumentácia sťažovateľa, ktorou namieta, že v čase podania sťažnosti *„neprišlo k definitívnemu vyporiadaniu sa s Odporcami v rade I. a v rade II.“* v exekučnom konaní.

Z dôvodu, že v čase, keď sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označených práv, pretože konanie bolo právoplatne skončené, ústavný súd sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júna 2017